והתנן ששים נבללין ששים וא' אין נבללין והוינן בה כי אינם נבללין מאי הוי והתנן לא בלל כשרה ואמר ר' זירא כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא לא יצק לא יצק כהן אלא זר לא בלל לא בלל כלל: או שפתת' פתים מרובות כשרה: השתא לא פתת כלל כשרה פתין מרובות מיבעיא מאי פתין מרובות שריבה בפתיתין ואיבעית אימא לעולם פתים מרובות ממש ומהו דתימא התם הוא דאיכא תורת חלות עליהן אבל הכא דלא תורת חלות איכא ולא תורת פתיתין איכא קמ"ל לימא מתניתין דלא כרבי שמעון דתניא רבי שמעון אומר כל כהן שאינו מודה בעבודה אין לו חלק בכהונה שנאמר המקריב את דם השלמים ואת החלב מבני אהרן לו תהיה שוק הימין למנה מודה בעבודה יש לו חלק בכהונה שאינו מודה בעבודה אין לו חלק בכהונה ואין לי אלא זו בלבד מנין לרבות ט"ו עבודות היציקות והבלילות והפתיתות והמליחות והתנופות וההגשות והקמיצות והקטרות והמליקות והקבלות והזאות והשקאת סוטה ועריפת עגלה וטהרת מצורע ונשיאות כפים בין מבפנים בין מבחוץ מנין ת"ל מבני אהרן עבודה המסורה לבני אהרן כל כהן שאינו מודה בה אין לו חלק בכהונה אמר רב נחמן לא קשיא כאן במנחת כהנים כאן במנחת ישראל דבת קמיצה היא מקמיצה ואילך מצות כהונה לימד על יציקה ובלילה שכשירה בזר מנחת כהנים דלאו בת קמיצה היא מעיקרא בעיא כהונה אמר ליה רבא מכדי מנחת כהנים מהיכא איתרבי ליציקה ממנחת ישראל מה התם כשירה בזר אף הכא נמי כשירה בזר איכא דאמרי אמר רב נחמן לא קשיא כאן בנקמצות כאן בשאין נקמצות אמר ליה רבא מכדי שאין נקמצות מהיכא איתרבי ליציקה מנקמצות מה התם כשירה בזר אף הכא נמי כשירה בזר אלא מחוורתא מתניתין דלא כר' שמעון מ"ט דרבנן אמר קרא ויצק עליה שמן ונתן עליה לבונה והביאה אל בני אהרן הכהן וקמץ מקמיצה ואילך מצות כהונה לימד על יציקה ובלילה שכשירה בזר ורבי שמעון בני אהרן הכהנים

והתנן. בפרק המנחות והנסכים (לקמן דף קג:): **ששים.** עשרונים **ואחד אין נבללין.** בלוג אחד הילכך לא יביא ס"א עשרונים בכלי אחד לפי שאין רשאי לתת שם שני לוגין וכר' אליעזר בן יעקב דאמר בפרק שתי מדות (לקמן דף פח.) אפילו למנחה של ששים עשרון אין לה אלא לוגה. ולי נראה דאפילו לרבנן דאמרי ששים לוג קים להו דאין נבללים יפה בכלי אחד: **כל הראוי לבילה.** ששים עשרונים שראויין לבלל בלוג: **אין בילה מעכבת בו.** שמע מינה דאי נמי לא בלל כשר: **ושאין ראוי לבילה.** ששים ואחד מעכב בו מצות בילה ופסולה. אלמא מדשני לה אין בילה מעכבת בו שמע מינה לא בלל דמתניתין לא בלל כלל משמע וה"ה דלא יצק: **שריבה בפתיתין.** שפתתה יותר מדאי: **ומהו דתימא הכא.** כי לא פתת כלל הוא דכשרה דאיכא תורת חלות עליהן: **אבל.** פתת פתים מרובות אימא תיפסל: **מתניתין.** דמכשיר יציקה בזר דלא כר' שמעון: **חמש עשרה עבודות.** נשיאת כפים דבפנים ובחוץ חדא חשיב ליה: **הקבלות.** קבלת דם: **בפנים.** בעזרה כדכתיב וישא אהרן את ידיו וגו' (ויקרא ט): **בחוץ.** בכל עיר ועיר: **כל כהן כו'.** אלמא מדחשיב יציקה בכלל עבודה המסורה לבני אהרן שמע מינה אסורה בזר: **מקמיצה ואילך כו'.** כדכתיב ויצק הכהן וגו' דליהוי משמע מקמיצה ואילך מצות כהונה: **ממנחת ישראל.** דיציקה במנחת ישראל כתיב וגמרי' מינה שאר מנחות בפרק אלו מנחות (לקמן דף עה.) דדרשינן ויצקת עליה שמן מנחה לרבות כל המנחות לקמיצה וליציקה: **כאן בשאין נקמצות.** ההיא ליסנא בתרא דרב נחמן אתא לרבויי מנחת נסכים כמנחת כהנים דיציקה פסולה בזר:

מקרא

כי אין נבללים מאי הוי הא תנן לא בלל כשר. ואם תאמר מכל מקום כיון דלכתחילה מצוה לבלול צריך להביא מנחה שיכולה להיבלל וי"ל כיון דהאי גברא לקרבן גדול מיכוון היה לו להביא בכלי אחד משום דתנן בפרק המנחות והנסכים (לקמן דף קג:) שאם נדר בכלי אחד לא יביא בשני כלים ואם הביא פסול הילכך אי לא הוה בילה מעכבא היה לו להביא בכלי אחד: **ואמר** ר' זירא כל הראוי לבילה כו'. וא"ת מנא ליה לר' זירא הא לימא לא בלל כהן אלא זר כמו בלא יצק ושמא קים ליה דלא כתיבא עיכובא בבלילה ואם תאמר והא תנא בה קרא דכתיבא בלילה במנחת מחבת ומרחשת ומאפה תנור (ויקרא ו) ובנסכים (במדבר ז) תריסר זימני ויש לומר דלא מישתמיט קרא דליכתוב בשום דוכתא ובללת בשמן בלשון צווי: וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו וא"ת מנליה דליבעי ראוי לבילה מאחר דבילה לא מעכבא וי"ל סברא בעלמא הוא כיון דכתב רחמנא בילה דנבעי לכל הפחות ראוי לבילה וכן לגבי קריאה דחליצה דפ' מצות חליצה (יבמות דף קד:) וגם קריאה דביכורים בפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף פא:) ובמכות (דף יח:) דבכל הנהו מייתי דרבי זירא אבל בפרק קמא דקידושין (דף כה.) קשיא טפי דבעי כל בשרו ראוי לביאת מים אפילו בית הסתרים מנלן הא כיון דכתיב בשרו דמה בשרו מאבראי וא"כ אפילו ראוי לא ניבעי וי"ל משום דכתיב כל בשרו [מ"מ] אהני למימר דבעינן ראוי וא"ת א"כ לכתחילה ניבעי רחיצה כמו בבילה וקריאה וי"ל שאני הכא דכתיב בשרו דמשמע מאבראי וכאילו כתב בהדיא ורחץ מאבראי וא"ת בפ' נגמר הדין (סנהדרין ד' מה:) דאמר שמואל נקטעה יד העדים פטור דבעינא קרא כדכתיב ומסיק תנאי היא ואיכא למ"ד חייב נימא הראוי לבילה כו' וי"ל דהתם אין סברא לפוטרו בשביל כך ואם תאמר בנדרים בפרק נערה המאורסה (דף עג.) דבעי חרש מהו שיפר לאשתו כו' ומספקינן ליה אי בעינא ראוי לשמיעה כדרבי זירא אי לא אמאי מספקינא ליה וי"ל משום דדילמא הא דכתב רחמנא ושמע אורחא דמילתא נקט שאין ראוי להפר אלא ע"י שמיעה: **שריבה** בפתיתין. סבר לה כמ"ד בפרק אלו מנחות (לקמן דף עה:) שקופל אחד לשנים ושנים לארבעה ולא כמ"ד ממחיר לסולתן שנאמר המקריב אותו כו': **מודה** בעבודה יש לו חלק. הכא נקט מודה בעבודה משמע אפילו ת"ח אלא שהוא רשע ובפרק הזרוע והלחיים (חולין דף קל.) אמרינן דאין נותנין מתנה לכהן עם הארץ שנאמר לתת מנת למחזיקים בתורת ה' ולא קאמר לכהן שאינו מודה מדכתיב מחזיקים ושמא יש לחלק דהתם בתרומות ומעשרות שאדם נותן לכל כהן שרוצה והכא בקרבן המתחלק לכל בית אב של אותו היום וסלקא דעתך שכולן שוין משום לכל בני אהרן תהיה איש כאחיו קמ"ל קרא דבעינן מודה בעבודה: **מנין** לרבות ט"ו עבודות. הכא לא חשיב הולכה דרבי שמעון לטעמיה דלא חשיב לה עבודה בסוף פרק קמא דזבחים (דף יד:) משום דאיפשר לבטלה ומיהו קשה דאיכא חטאת הפנימית דאי אפשר לבטלה כדקאמר התם רבי שמעון בן לקיש ונראה דבכלל קבלה היא כדאמר התם דאפקה לקבלה בלשון הולכה ומיהו קשה דאכתי איכא עבודות טובא כגון תרומת הדשן וסידור מערכה ושני גיזרי עצים ודישון מזבח הפנימי והמנורה ולחם הפנים ובזיכי לבונה ויש לומר דתנא ושייר אע"ג דתנא מניינא דאע"ג דפריך בפרק קמא דקידושין (דף טז:) גבי ד' מעניקים להן תנא תני ארבעה ואת אמרת תנא ושייר התם אסיפא סמיך דקתני ואי אתה יכול לומר ארבעה באחד מהן וגבי חורש תלם אחד בפרק בתרא דמכות (דף כא:) דפריך תנא תני שמנה ואת אמרת תנא ושייר שאני התם דמשמע דאתא לטפויי לאוי ובגיטין אשכחן בפרק קמא (דף ח.) דתנא מניינא ושייר גבי שלש דברים בסוריא ובסוטה בפרק היה מביא (דף טז.) גבי בשלשה מקומות הלכה עוקבת את המקרא ומכל מקום צריך ליתן טעם מניינא למעוטי מאי ושמא תנא מניינא למעוטי שחיטה והפשט וניתוח שהיא עבודה שאינה מסורה לבני אהרן ולא חיישינן אם אינו מודה:

כאן במנחת כהנים כאן במנחת ישראל. ואם תאמר אכתי לימא מתניתין דלא כרבי יהודה ור' שמעון דתנן לא מלח כשר ולקמן בברייתא מוכח דמליחה מעכבת לר' יהודה ור"ש וי"ל דפרק מתני' לא מלח כהן אלא זר כדמוכח לקמן:

מקמיצה ואילך מצות כהונה. פירשתי בפרק קמא (לעיל דף ט.): **ורבי** שמעון בני אהרן נדרש לפניו ולאחריו. ואם תאמר ומי פליג רבי שמעון אלא בלל כשר ויש לומר דבלל זר גרע למיתל עבודה ומהאי טעמא יניחא בלל מחוץ לחומת העזרה דבפרק קמא (לעיל דף ט.) דפסול אע"ג דלא בלל כשר אי נמי מכולה מתניתין דייקינן דלא כר"ש מדלא יצק ומלא בלל לדברי שמעון כיון דבעי כהן אי לא עביד פסול ומיהו קשה ממליחה דבעי רבי שמעון קרא לקמן מנלן דמעכבת ולמה לי קרא תיפוק ליה דבעינן כהן למלמרינן וכי תעלה על דעתך שור קרב אלא מוכח ובלאו האי טעמא בעי למקמיצה ואילך מצות כהונה ומליחה אחר קמיצה:

במקרא

עין משפט נר מצוה

ה א מיי' פ"יו מהל' מעה"ק הל"ו:

ו ב מיי' פ"א מהל' בכורים הל"א:

ז ג מיי' פי"ג מהל' מעה"ק הל' כג ופי"ג מהל' פסוה"מ הל"ו:

◆

תורה אור השלם

א. המקריב את דם השלמים ואת החלב מבני אהרן לו תהיה שוק הימין למנה: ויקרא ז לג

ב. ונפש כי תקריב קרבן מנחה לה' סלת יהיה קרבנו ויצק עליה שמן ונתן עליה לבנה: ויקרא ב א

◆

מוסף רש"י

ששים נבללין ששים ואחת אין נבללין. דעד ששים יכולין ליבלל בכלי אחד בלוג אחד, ואליבא דר' אליעזר בן יעקב נקט לה דאמר בפרק שתי מדות אפילו מנחה של ששים עשרון אין לה להיות אלא לוגה (לקמן קג.). כל הראוי לבילה. כגון ששים עשרונים דראוי ליבלל מלוג אין בילה מעכבת בו. דאפילו לא בלל כשר בילה מעכבת בו. דבעינן שיהא ראוי ליבלל (שם). וכל שאין ראוי לבילה בילה מעכבת בו. דראוי לבילה בעינן, דאפשר דאתקיים בה מצות מנחה [illegible]

מסורת הש"ס

א) לקמן קג., ב) ג"ז שם כ"ב פא: חולין פב: קדושין כה. יבמות קד: נדה סו: מכות יח: נדרים עג., ג) חולין קלג: [תוספתא דדמאי פ"ב ה"ז ע"ש], ד) תוספתא דדמאי פ"ב ה"ז ע"ש [חולין קלג: ע"ש], ה) בכורות ל:, ו) לעיל ט. פסחים לו., ז) [הכהנים], ח) דתורה. נ"ק, ט) הכהן וקמץ דמשמע מקמיצה. נ"ק, י) [ויקרא ב], כ) [שם], ל) שנה כה. נ"ק, מ) ול"ת דקאמר וכל שאינו כו' בו מגליה. נ"ק וכ"ה בס"י, נ) דמדרבה אפילו בית הסתרים משום הכי אלמי. נ"ק, ס) רש"ק, ע) לסולתן הפ"ד אמ"ל ד"ה שנאמר המקריב אותו כו' מודה בעבודה כו' נקט שאינו מודה בעבודה. נ"ק, פ) שלשה דברים שוחה פורא לאוי ובסוטה. נ"ק, צ) [ועי' תוס' יבמות ג: ד"ה למעוטי ותו' קדושין טו: ד"ה והא ותו' סוטה טז. ד"ה תנא ותוספות מנחות נא: ד"ה חמשה ותוספות גיטין נ: ד"ה אין מולחין], ק) לקמן דמעכבת כי האי טעמא בעי כהן. נ"ק.

◆

שיטה מקובצת

א] מתניתין דלא כר"ש רתניא. חולין דף קלב. וא"ת וכי תיסק אדעתין דר' שמעון בעי כל הני בכהן וכי אפי' דיעבד והא בלילות דאם לא בלל כשר וכי עביד ליה זר אמאי מפסיל אלא ע"כ ר"ש לא בעי אלא לכתחילה למצוה וא"כ מאי קאמר מתניתין דלא כר"ש דילמא מתניתין דמכשיר בדיעבד קאמר וי"ל דמתניתין משמע להלמודא אפי' לכתחילה ותדע דסבר הכי דאמרי' מקמיצה ואילך מצות כהונה אבל קודם לכן זר כשר. תר"ח. עוד אמר מהר"פ אע"ג דבלילה ר"ל לכתחילה ביציקה פסול אפי' בדיעבד כיון דעיכובא כתיב ביה וכי עביד לה זר הוי כאילו חסרה: ב] והקבלות. וא"ת והלא זו א) עצמה קבלה היא דאמרי' בזבחים והקריב זו קבלת הדם וי"ל דבעי אשאר קבלות דלאו דשלמים דקרא דהמקריב לא מיירי אלא בשלמים וא"ת א"כ אמאי לא תני וריקות משום שאר זבחים וי"ל ב) דהו"א בכל הזאות. תו"ח: ג] במנחת כו' וא"ת אכתי קשה ממליחות דמתניתין משמע לא מלח כהן אלא זר ובמילתא דר"ש מליחות בעי כהן דא"ל כאן במנחת כהנים שהרי מליחה אחר קמיצה היא ובדבר שהוא אחר קמיצה אין חילוק בין מנחת כהנים ובין מנחת ישראל וי"ל דבמתניתין ע"כ הוי ליה לא מלח כלל אבל בזר פסולה דהא מליחה בראשו של מזבח ואי אפשר לזר לעלות על גבי המזבח. תור"ח: כאן במנחת כהנים. וא"ת היכי מצי לאוקמי במנחת כהנים והלא תני הקמיצות ומנחת כהנים אינה נקמצת וי"ל דמילי מילי קתני ולא קאי קמיצה אמנחת כהנים אלא אשאר מנחות וא"ת מ"מ מתניתין דלא כר"ש דקתני לא פתת כהן אלא זר והכא קאמר דפתיתות צריכות כהן ואין לומר (דהכי) [דהכא] מיירי במנחת כהנים דהא אמר לקמן בפ' אלו מנחות מנחת כהנים כיון שאין בה קמיצה אין בה פתיתה וי"ל כדאמרינן לעיל כי לא פתח כלל והכא מ"מ מצריך כהן דאמרינן לקמן דאין בהם פתיתה ר"ל פתיתה הראויה דהיינו אחת לשנים ושנים לארבע אבל מ"מ פתיתה איכא דכתיב פתות אותה פתים אבל במנחת כהנים לא כתיב כי אם תופיני מנחת

פתים וא"כ מוקמינן הא במנחת כהנים. תור"ח: ל) כרכתיב וקמץ: מ) נקמצות. נפקא מינה דהאי לישנא: נ) תיבות במנחת כהנים נמחק: ו) ס"א וי"ל דפריך שפיר דכיון דכשר בדיעבד כי בלל והאי גברא: ח) אחד. לשון מהרי"פ ועיי"ל דאי [illegible]

א) ר"ל דכהן קרא המקריב את דם השלמים [illegible]